

Douăsprezece noaptea, cu dor

Nichita Stănescu

Coridor de ore, timp pierdut.
Frunze zburătoare, țări de toamnă.
Străzile pe care am trecut
în gâttejul amintirii se răstoarnă.
Trec secundele gravide; nasc urlând
picături de ploaie repetate,
vorbe ce s-au spus, își caută guri
să se lase în pereții lor pictate.
Bate-o oră sus, dar pân-ajunge
sunetul la creier, se-nserează.
Dorm pavilioanele urechii, fuge
pe timpane o stafie trează.